

ἀρχτικοῖς κλίμασιν, ὅπου ἐπὶ μέγα μέρος τοῦ ἔτους ἡ χιὼν καλύπτει τὴν φύσιν διὰ πενθίμου λευκότητος, τὸ γῆρας λέγω, ἀπέσπασε τὸν Εὐγένιον τῶν γηίνων πραγμάτων, ὅπως θεωρῆ τὸν κόσμον ὡς ἐκτεταμένην Σιβηρίαν καὶ ποθῆ τῆς μελλούσης ζωῆς τὴν αἰωνιότητα. Ὅθεν τὸ ἐπίλοιπον τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ἐδαπάνησεν εἰς τὴν σύνθεσιν ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων, μεταφράσας τὰς Ἐξομολογήσεις τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου καὶ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Σχίσματος ὑπὸ Ἀδάμ Ζερνικαβίου, ὕστερον δὲ ἀπεβίωσεν προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἤδη αἰῶνος.

Συγχρόνως ἠκούσθη καὶ ἄλλος λόγιος ἐκ Κερκύρας ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, ὅστις ἐξελθὼν τῶν ἐλληνικῶν σχολείων ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως τελειώσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ γνώσεις, ἀκολούθως δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἧτις ἦτο τότε στάδιον ἀνοιχτὸν εἰς τὴν ἀξιότητα καὶ ὁ τόπος τῆς κοινῆς συνεντεύξεως τῶν γλιγομένων τὴν φιλολογικὴν δόξαν. Ὁ Θεοτόκης προχειρισθεὶς ἱερεὺς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἔλαβεν ἀμέσως μετὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίξιν τὴν τιμὴν τοῦ διδάσκειν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, ὡς σχετικὸς δὲ μετὰ τῆς οἰκο-